

**Міністерство освіти і науки України
Університет митної справи та фінансів
Рада молодих вчених
Університету митної справи та фінансів**

**«УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОВИЙ ВИМІР:
ПОШУК ВІДПОВІДЕЙ НА ГЛОБАЛЬНІ
МІЖНАРОДНІ ВИКЛИКИ»**

**МАТЕРІАЛИ V МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

26 травня 2023 р.

Дніпро

Наприклад, не завжди можна залучити більшість громадян до участі в політиці без примусу, тобто без порушення їх свобод, оскільки відомо, що більшість людей добровільно не бажають брати участь у політиці. Політика не може стати сенсом життя для всіх, не може стати універсальним способом організації суспільства, особистих стосунків і приватного життя. Це залучення включає відволікання їх від основної професійної діяльності, а також від інших соціальних аспектів їхнього життя, включаючи сімейне життя.

Отже, підводячи підсумок, варто зауважити, що суть партисипативної демократії полягає в тому, що широке коло учасників бере активну участь у формуванні та діяльності певних політичних інститутів. Вже сьогодні форми реалізації партисипаторної демократії постійно вдосконалюються, крім загальних форм, таких як вибори, збори, референдуми, з'являються нові – звернення громадян у вигляді електронних петицій.

Список використаних джерел:

1. Проценко О. Демократія: Антологія., Смолоскип, Київ, 2005.
2. Дьюї Джон. Філософський енциклопедичний словник. Київ. Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України. Абрис. 2002. 742 с.
3. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996, № 47. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/393/96-вр#Text> (дата звернення: 01.05.2023).

Башлай В. М., викладач
кафедри історії та суспільно-економічних дисциплін
Харківської гуманітарно-педагогічної академії

СУВЕРЕНІТЕТ ДЕРЖАВИ І ПРАВА ЛЮДИНИ: СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

У сучасному світі, де міжнародні відносини розмаїті та швидкозмінні, важливість збереження суверенітету держав та захисту прав людини стають надзвичайно актуальними та нагальними завданнями. Відносини між суверенітетом держав та правами людини становлять основу стабільного і справедливого світового порядку.

Наша мета – розглянути ключові аспекти цих питань, проаналізувати поточний стан справ і запропонувати шляхи розв'язання викликів та досягнення гармонії між суверенітетом держав та правами людини.

Суверенітет держави визначається як її незалежність, територіальна цілісність та здатність самостійно визначати свою внутрішню та зовнішню політику. У той же час права людини визнаються універсальними, недоторканими та невідчужуваними [1, с. 110]. Виклики, що ставляться перед сучасними державами та міжнародним співтовариством, полягають у пошуку гармонії між суверенітетом держави та захистом прав людини, а також у забезпеченні відповідності національного законодавства міжнародним стандартам та зобов'язанням.

У контексті сучасних викликів та перспектив щодо держави і прав людини потрібно зосередитися на таких ключових аспектах:

1. Зв'язок між суверенітетом держави та правами людини. Суверенітет держави вимагає захисту прав своїх громадян, а права людини потребують гарантій і захисту з боку держави, особливо за сучасних викликів та перспектив.

2. Сучасні виклики для суверенітету держав, які пов'язані з глобалізацією, кібербезпекою, тероризмом та міжнародною безпекою, які ставлять під загрозу суверенітет держав і як ці виклики можуть вплинути на здатність держави забезпечувати захист прав людини та виконувати свої суверенні функції.

3. Сучасні виклики для прав людини, таких як технологічний прогрес, кіберпростір, соціальні мережі та цифрові права і як ці нові реалії впливають на права людини, зокрема на приватність, свободу вираження та доступ до інформації і необхідність адаптації правових рамок до цих змін.

4. Роль міжнародних організацій та договорів, які відіграють важливу роль у забезпеченні суверенітету держав та захисту прав людини.

Для ефективного розв'язання цих викликів потрібна постійна саморефлексія, аналіз та адаптація правових інструментів і механізмів. Важливо враховувати зміни в технологічній сфері, соціальному середовищі та міжнародних стосунках, щоб відповідати сучасним вимогам і забезпечити гармонію між суверенітетом держави та правами людини.

Суверенітет держави і права людини є важливими цінностями, які взаємопов'язані і взаємодоповнюють одне одного. Захист прав людини є не лише моральним і етичним обов'язком, але й стратегічним інтересом кожної держави. Безпека, процвітання та розвиток суспільства неможливі без захисту прав та гідного життя для кожного індивіда [2, с. 196].

За сучасних глобальних викликах, таких як пандемія, зміна клімату, міграція та економічні перетворення, необхідно знайти баланс між національними інтересами і міжнародною співпрацею. Важливо розвивати діалог, спільні стратегії та механізми, щоб забезпечити справедливість, стабільність та розвиток кожної держави та її громадян.

У контексті сучасних викликів та перспектив, суверенітет держави та права людини вимагають постійного діалогу, співпраці та інноваційних підходів. Тільки шляхом об'єднання зусиль національних урядів, міжнародних організацій, громадськості та активної участі громадян ми зможемо забезпечити міцність суверенітету держави і недоторканість прав людини у сучасному світі.

Суверенітет держави і права людини відіграють важливу роль у міжнародних відносинах. Розвиток сучасного світу вимагає зміцнення принципу суверенітету держав та одночасного захисту та просування прав людини на міжнародному рівні і також пов'язані з визначенням майбутнього міжнародного порядку.

Виклики, що виникають у глобальному масштабі, вимагають нових підходів та механізмів для захисту суверенітету та забезпечення прав людини. Побудова ефективної міжнародної системи, заснованої на правових принципах та поваги до суверенітету держав, є важливим завданням для майбутнього розвитку глобальної спільноти.

Отже, суверенітет держави і права людини вимагають постійного діалогу, взаєморозуміння та спільних зусиль. Тільки шляхом співпраці та пошуку компромісів ми зможемо забезпечити стабільність, розвиток та захист прав людини як на національному, так і на міжнародному рівні.

Список використаних джерел:

1. Максимов С. Універсальність прав людини / С. Максимов // Філософія права і загальна теорія права. – 2013. – № 1. – С. 110. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/filpr_2013_1_12

2. Разметаєва Ю. С. Права людини як фундаментальна цінність громадянського суспільства: монографія / Ю. С. Разметаєва. – Х.: «Финарт», 2013. – 196 с.

Федоренко Я. А., д.і.н., проф.,
професор кафедри суспільних наук
Черкаського інституту пожежної безпеки
ім. Героїв Чорнобиля НУЦЗ України
Кузуб Д. А., студент
Черкаського інституту пожежної безпеки
ім. Героїв Чорнобиля НУЦЗ України

РЕЗОЛЮЦІЇ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН – ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ ТА ЗАХИСТУ ЖІНОК ПІД ЧАС ВІЙСЬКОВИХ КОНФЛІКТІВ

Тема забезпечення гендерної рівності є однією із провідних у сучасному міжнародному законодавстві. Саме тому тільки за останні двадцять три роки Рада Безпеки ООН ініціювала прийняття низки резолюцій, які посилили залучення жінок до сфери сектору безпеки і оборони, а також звернули увагу світового співтовариства на жінок, які потерпають від насильства під час військових конфліктів.

Важливим документом, прийняття якого поставило на новий, більш високий, щабель питання щодо забезпечення гендерної рівності у секторі безпеки і оборони стала Резолюція Ради Безпеки ООН 1325, більш відома під назвою «Жінки, мир, безпека», прийнята у 2000 році. Сам факт її прийняття органом ООН, який, відповідно до статті 24 Статуту ООН, відповідає за підтримку міжнародного миру та безпеки, є яскравим доказом того, що Рада Безпеки ООН переконана, що жінки також можуть брати участь при вирішенні військових конфліктів, а також при переговорах, спрямованих на досягнення миру та захисту інших жінок від гендерно-зумовленого насильства під час конфліктів як внутрішніх, так і міжнародних.